

Ord, han udtalte, da han sidst havde Ordet, tilstrækkelig betegne, ja, næsten dokumentere, at jeg med god Ret kunde udtale mig saaledes, som jeg havde gjort ved at forlange, at man tog Hensyn til de Omstændigheder og Forhold, hvorunder mine Ytringer faldt. Jeg har fuldkommen Ret til at forlange, at man erindrer, at Situationen var den, at jeg stod ligeoverfor et aldeles bestemt foreliggende Forslag, som jeg erklærede, at jeg ikke kunde tage imod og naturligtvis heller ikke kan tage imod, men som nu senere er bortfaldet. Jeg skal dertil sige, at det undrer mig, at man netop fra dette Thing kan reise en Breidelse imod mig, fordi jeg — om end Mange ikke finde, at det er rigtigt — har søgt at finde en Udvei, hvorved jeg troede mig istand til at kunne forlige de i Landstinget og her foreliggende forskjellige Anskuelser. — Naar den ærede Ordfører (Berg) saavel som det ærede Medlem for Afsens (N. Andersen) havde spurgt mig, om jeg vilde give en provisorisk Finantslov, naar det ikke kunde lykkes at faae en normal Finantslov tilstede, vil jeg svare de Herrer derpaa, at jeg, hverken nu eller nogenstunde har truet med at give en provisorisk Finantslov; men naar vi stode ligeoverfor en Situation som den, der her foreligger, har jeg anset det for min Nødt at sige, at der ogsaa, naar ingen anden Udvei kan findes ved Konflikter, kunde være Muligheder, som turde være aldeles uundgaelige. (Udfryselse af S. A. Hansen). Det ærede Medlem har ikke nogen Ret til at give mine Ord nogen anden Forklaring, end jeg selv giver dem, og jeg indstaar for, at Regjeringen, saalænge det overhovedet er muligt at finde nogen som helst anden Vej, ad hvilken det er muligt at undgaa det, har ligesaa stor Frygt derfor som de Herrer, der synes at være blevne forstrækkede derover.

Ordføreren (Berg): Dette Svar tror jeg ikke var fuldstændig tydeligt eller omfattende paa det Spørgsmaal, jeg tillod mig at rette til den meget ærede Conseilspræsident. Der synes altsaa dog, hvad ikke fremgik af Conseilspræsidentens Udtalelse, at være en almindelig Forstrækkelse for provisoriske Finantslove; man har paa alle Sider stor Frygt for at benytte dem, men man viger kun for det Uundgaelige. Naar der ingen anden Mulighed er for at kunne regjere lovlig i Landet, griber man til det Ulovlige; det er Sætninger, jagte i en saadan Almindelighed, at vi næsten Allesammen kunne underskrive dem; thi dersom f. Ex. Fyen og Sjælland vare besatte af Tjenden, og ingen habil Rigsdag var tilstede i Kjøbenhavn, og Regjeringen skulde bruge Penge til at forsvare Sjælland, Danmarks naturlige Fæstning, som det kaldes, antager jeg ikke, at der vilde være nogen eneste dansk Mand, som vilde reise sig mod en Regjering, som søgte at skaffe sig Penge paa enhver mulig Maade, uagtet de lovlige

Former ikke kunde opfyldes, saa altsaa taget i den Almindelighed er det ikke tilstrækkeligt i nærværende Tilfælde efter min Opfattelse. Jeg tillader mig derfor at spørge: Er det den høitagtede Regjering's Mening — den ærede Regjering's tve-tydige Udtalelse har givet mig Anledning til Spørgsmaalet — saafremt der ikke opnaas eller under Forudsætning af, at der ikke skulde opnaas Enighed mellem Rigsdagens begge Afdelinger om Finantsloven, da paa normal Maade at søge den lovgivende Magts Tilladelse til en Forlængelse af den nu bestaaende midlertidige Bevilling for under denne Forlængelse at kunne opløse — jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet forøvrigt, det ligger hen til senere — Folkethinget eller Landstinget eller hele Rigsdagen, hvilket der nu er Tale om, for saaledes at kunne regjere, medens Opløsningen finder Sted? Er det den høitagtede Regjering's Ønske? Hvis dette Forsøg ikke lykkes, saaledes at den høitagtede Regjering ikke faar sin ordinære Finantslov færdig, fordi Thinget ikke kan enes med Regjeringen, eller den, fordi Thingene ikke kunne enes indbyrdes, heller ikke skulde faae en Forlængelse af den midlertidige Finantslov, saa er der en anden Mulighed, der er nævnt her, nemlig, at Regjeringen gaar; thi Regjeringen er mulig den eneste Hindring for, at det Normale kan komme frem. Jeg spørger derfor: Agter Regjeringen altsaa ad denne lovlige Forstaaelsens Vej — jeg taler ikke om, hvad der konstitutionelt var rimeligt — at søge at opnaa Enighed? Jeg gjentager altsaa: Vil Regjeringen under Forudsætning af, at denne Forhandling ikke fører til Enighed da søge paa lovlig Vis Thingenes Samtykke til Forlængelse af den midlertidige Lov for under denne Forlængelse at kunne opløse Rigsdagens Landsting, Rigsdagens Folkething eller begge Rigsdagens Afdelinger, eller, hvis ingen af disse Dele lykkes, agter Regjeringen da som det sidste Maal for den at tage sin Afsted, for ikke selv at staa som en Hindring for den normale Tilstands Bevarelse? Det forekommer mig, at det er Spørgsmaal, fremsatte i al Tydelighed, det er det, vi kunde ønske at faae Rede for; vi kunne ikke lade os affrise med almindelige Talemaader angaaende et Spørgsmaal af en saa indgribende Karakter som det, der her er Tale om. Naar disse Spørgsmaal ere blevne nødvendige, da maa den meget ærede Conseilspræsident selv tilskrive sig Skylden derfor ved sit første Foredrag.

Conseilspræsidenten (Jonnesbech):

Jeg ønsker først at svare det ærede Medlem, at han ikke har nogen Ret til at forlange at faae at vide af mig, hvorledes Regjeringen vil stille sig under visse givne Forudsætninger; thi Situationen maa først foreligge, før der kan være Tale om, at Regjeringen kan tage sin Beslutning. Jeg gjentager dernæst, at man, saalænge der findes et Middel til at kunne undgaa den Nødvendighed,